Усе раділо там. Шляхи і перелоги
Нектар ранкових рос у захваті пили.
І тільки у степу, в пилюці край дороги,
Забуті усіма, волошка дві цвіли…

Не бачив їх ніхто. Покриті пилюгою,
Журилися вони під чобітьми людей,
Лиш вітер уночі болючі рани гоїв
І лагідно тулив до люблячих грудей.

Ударив грім. Пройшли грози громохкі коні,
Дощі обмили степ і жито на горбі…
А ранком у степу на радісному лоні
Всміхнулись до людей дві квітки голубі.

І сором тих узяв, що, мимо часто йдучи,
Не бачили квіток. Була в тому печаль,
Іронія сумна і біль життя пекучий:
Цвітучого в тіні ніхто не поміча…